

Η ΥΠΑΠΑΝΤΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στη Φιλιπιάδα, στις 2/2/1985)

Η σημερινή εορτή, η Υπαπαντή του Χριστού, σημαίνει προαπάντηση, υποδοχή του Χριστού. Ας μελετήσουμε το νόημά της για να διδαχθούμε.

Ο Χριστός γεννήθηκε σε ένα σπήλαιο. Δεν ήταν η φυσική του θέληση να γεννηθεί ο Θεός, ο κυρίαρχος του κόσμου, στο σπήλαιο. Ήταν δείγμα της ταπεινώσεώς του για να μας διδάξει την αυταπάρνηση και την ταπείνωση. Κατοίκησε σε ένα χωριό και αυτό δεν είχε καμιά σχέση με το Χριστό. Η Ναζαρέτ ή η Βηθλεέμ ή κάποιο άλλο χωριό, τι σχέση έχει με το Χριστό; Ποιός ήταν ο τόπος του;

Απάντηση: Αφού ο Χριστός είναι ο Θεός, δικός του πάνω στη γη είναι μόνο ο ναός του, ο τόπος της λατρείας του. Οίκος Θεού, οίκος Χριστού, σπίτι του Χριστού είναι μόνο ο ναός, η εκκλησία.

Ήρθε και η ημέρα που ο Χριστός θα πήγαινε στον οίκο του, στο σπίτι του για πρώτη φορά. Πότε; Ο νόμος, όπως και σήμερα έτσι και τότε, όριζε ότι πριν να πάει το παιδί σαράντα ημερών δεν το πηγαίνουν στο Ναό. Στις σαράντα ημέρες το πάνε να πάρει την πρώτη ευλογία. Και εκείνο και η μητέρα που το γέννησε και μαζί και ο πατέρας. Έτσι λοιπόν όταν ο Κύριος έγινε σαράντα ημερών επήρε ο δίκαιος Ιωσήφ την Υπεραγία Θεοτόκο και το Χριστό βρέφος και ανέβηκαν από την Βηθλεέμ στην Ιερουσαλήμ να πάνε στο ναό. Τι θα πήγαιναν να κάνουν; Η απάντηση είναι, όπως σήμερα, που μία γυναίκα φεύγει από το σπίτι της να πάει να σαραντίσει στην Εκκλησία. Τότε, όταν μία γυναίκα με το βρέφος επήγαινε στο ναό ευρισκόταν κάποιος από τούς πολλούς ιερείς, που ήταν στο ναό του Σολομώντος, και έκανε την προβλεπόμενη θυσία.

Έπαιρνε τα δύο τρυγόνια ή περιστεράκια που επήγαινε στο ναό σαν θυσία, σαν προσφορά -αυτό προσφέραν οι φτωχότεροι- της διάβαζε μία ευχή και έφευγε. Περίπου όπως και σήμερα. Πόσα παιδιά επήγαιναν στο ναό του Σολομώντος για να πάρουν ευχές; Πολλά παιδιά, γιατί η Ιερουσαλήμ ήταν μεγάλη πόλη. Τι προσοχή έδινε ο Ιερέας όταν έβλεπε ένα παιδάκι να πηγαίνει να του διαβάσει την ευχή; Καμία σημασία. «Α! κι άλλο ήρθε, να σας ζήσει». Τίποτα άλλο.

Επήγε λοιπόν η Υπεραγία Θεοτόκος στον ναό μαζί με τον Ιωσήφ. Ποιός της έδωσε σημασία; Η απάντηση είναι: κανένας. Τίποτα δεν έγινε. Κανένας δεν κατάλαβε τίποτα. Και πολύ περισσότερο δεν κατάλαβε τίποτα ο ιερέας που πήρε τα δύο περιστέρια που του πρόσφεραν σα δώρο και που διάβασε την ευχή. Τίποτα δεν κατάλαβε. Φαντασθείτε, περνάει ο Χριστός απαρατήρητος

από όλους. Ούτε ο αρχιερέας των Εβραίων ήταν παρών, ούτε οι ιερείς, ούτε οι ψαλτάδες, ούτε το λαό μαζέψανε, ούτε βάγια στρώσανε, ούτε χαλιά. Τίποτε απολύτως. Οι μόνοι που τον προϋπάντησαν, οι μόνοι που πήγαν επίτηδες να τον προϋπαντήσουν ήταν δύο γεροντάκια. Ο ένας ήταν ο δίκαιος Συμεών και η άλλη ήταν η αγία και δικαία προφήτις Άννα. Ας σταθούμε στο παράδειγμα τους για να διδαχθούμε.

Ο δίκαιος Συμεών ήταν ιερέυς, αλλά όχι εν ενεργεία. Ήταν πια συνταξιούχος από πολλά χρόνια. Ο νόμος των Εβραίων έλεγε ότι ο ιερέυς όταν φθάσει στα εξήντα πέντε αποσύρεται υποχρεωτικά. Πάνω από την ηλικία αυτή δεν επιτρεπόταν να πηγαίνει πια να λειτουργεί. Ο Συμεών είχε περάσει τα εκατό. Ήταν πολύ γέρος. Σερνόταν. Και τι έκανε αυτός ο άνθρωπος; Απ' ότι καταλαβαίνει κανείς, σ' όλη του τη ζωή ήταν ευλαβής. Το γράφει το ευαγγέλιο. Ήταν πολύ ευλαβής και δίκαιος άνθρωπος. Τι σημαίνει ευλαβής; Ευλαβής άνθρωπος σημαίνει σέβεται το όνομα του Θεού. Μπαίνοντας μέσα στην εκκλησία φοβάται... Αυτό σημαίνει ευλαβής.

Τι σημαίνει «μπαίνοντας μέσα στην εκκλησία φοβάμαι»; Φοβάμαι πώς θα περπατήσω. Φοβάμαι πώς θα σταθώ. Φοβάμαι πώς θα κουνήσω το χέρι μου. Γιατί; Γιατί καταλαβαίνω ότι δεν είναι ούτε το σπίτι μου, ούτε το μαγαζί μου. Αλλά τι είναι; Οίκος του Θεού. Και πρέπει μέσα στον οίκο του Θεού να συμπεριφέρομαι όπως αρμόζει στο σπίτι του Θεού. Ο δίκαιος Συμεών από την αρχή της ιερωσύνης του, ίσως και της ζωής του, πρόσεξε αυτό το νόμο. Και παρακολουθούσε αυστηρά τον εαυτό του, τις κινήσεις του να ιδεί τι κάνει μέσα στον οίκο του Θεού.

Το αποτέλεσμα τι ήταν; Αυτή η μικρή σκέψη, αυτό το ελάχιστο τον έκανε κάθε ημέρα να προοδεύει πνευματικά. Γιατί; Είναι πολύ απλό:

Όταν ο άνθρωπος αρχίζει να παρακολουθεί τον εαυτό του σε κάθε αρετή, αν δεν φθάσει σε τελειότητα δεν ησυχάζει. Και για να φθάσει σε τελειότητα σε μια αρετή, πρέπει σιγά-σιγά να τις αποκτήσει όλες. Να για ποιό λόγο: Έρχεται κάποιος, μπαίνει μέσα στην εκκλησία, στέκει με προσοχή, κάνει το σταυρό του με ευλάβεια μπροστά στην εικόνα του αγίου του ναού, και του λέει από μέσα η συνείδησή του: Το σταυρό ξέρεις και τον κάνεις μεγάλο, δεν αφήνεις και εκείνες τις αμαρτίες που κάνεις για να έχεις και τη συνείδησή σου πιο καθαρή;

Και θέλοντας και την άλλη μέρα που θα 'ρθει να κάνει το σταυρό του σωστά, και να ασπασθεί τον άγιο, και να ελπίζει ότι ο άγιος θα ευχαριστηθεί που βλέπει το πνεύμα του και θα αισθανθεί ότι τιμάται με τον ασπασμό που θα του κάνει, σκέπτεται και λέγει στον εαυτό του: φρόντισε και διορθώσου λιγάκι για να ευχαριστηθεί και να σε ευλογήσει ο άγιος, την ώρα που τον ασπάζεσαι.

Και έτσι τι γίνεται; Αυτή η απλή διάθεση να είναι σωστός μέσα στην εκκλησία, γιατί είναι οίκος Θεού και το πνεύμα του Θεού παρακολουθεί και βλέπει, αυτό

το τόσο απλό βοηθά να διορθωθεί σε όλα.

Έτσι λοιπόν ο άγιος και δίκαιος προφήτης Συμεών ημέρα με την ημέρα προόδευε πνευματικά. Και όταν ένας άνθρωπος προοδεύει πνευματικά τι συμβαίνει; Αποκτά μεγάλη και βαθιά αγάπη. Για ποιούς; Για όλους. Δεν ξέρει πια φίλους και εχθρούς. Έτσι και ο άγιος και δίκαιος Συμεών απέκτησε από την προσευχή και από τη ζωή μέσα στο ναό πολύ μεγάλη αγάπη. Και μας λέει το ευαγγέλιο προσευχόταν συνεχώς παρακαλώντας το Θεό να δώσει λύτρωση στον Ισραήλ, να σώσει το λαό του.

Φαντασθήτε πόσο καθαρός πρέπει να έχει γίνει ένας άνθρωπος για να μη λέει «Θεέ μου δός' μου εκείνο» όπως κάνουμε εμείς συνήθως, «κάνε μου εκείνο... κάνε μου εκείνο...» που προσευχόμαστε για τον εαυτό μας και μόνο για τον εαυτό μας.

Πώς πρέπει να προσευχόμαστε άμα έχουμε αληθινή επίγνωση του Θεού; Για όλο τον κόσμο! Ο Συμεών προσευχόταν για όλο τον κόσμο, να τον σώσει ο Θεός. Όταν ένας άνθρωπος προσεύχεται, παρ' ότι είμαστε απλοί άνθρωποι, χωρίς την πνευματική πρόοδο και την αγιωσύνη του Συμεών, ξέρομε ότι: Ο Θεός απαντάει. Όταν του μιλάς, ο Θεός σου απαντάει. Έχει τον τρόπο του ο Θεός και απαντάει. Σε άλλους έμπρακτα και σε άλλους μιλάει και πραγματικά με το στόμα του και ακούνε τη φωνή του. Στον Συμεών απάντησε με τη φωνή του. Το Πνεύμα το άγιο του είπε: Μην ανησυχείς δεν θα πεθάνεις μέχρι που αυτό που ζητάς θα το ιδείς. Θέλεις τη σωτηρία του Ισραήλ, του λαού του Θεού; Θα την δεις. Δεν θα πεθάνεις. Θα ιδείς τη σωτηρία του Ισραήλ.

Και όσο προόδευε ο Συμεών τόσο πιο πολύ το Πνεύμα το άγιο του απεκάλυπτε και τον έπειθε, του έδινε την πληροφορία, ότι θα ιδεί τη σωτηρία του Ισραήλ. Ποια ήταν η σωτηρία του Ισραήλ; Οι προφήτες είχαν προαναγγείλει ότι τη σωτηρία θα τη φέρει ο Υιός του Θεού ο Μεσσίας, ο Χριστός. Και γι αυτό ο Συμεών, όταν το άγιο Πνεύμα του είπε ότι θα ιδεί τη σωτηρία του Ισραήλ, κατάλαβε ότι θα αξιωθεί να ιδεί τον Υιό του Θεού, το Χριστό.

Και επερίμενε. Πόσα χρόνια περίμενε; Ο Θεός ξέρει... Πού περίμενε; Στο ναό. Γιατί; Γιατί εκεί είναι η φυσική θέση του Θεού. Τι μας λέγει αυτό; Πού πρέπει να περιμένουμε να βρούμε το Χριστό; Μπορεί να τον συναντήσεις και στο σπήλαιο, μπορεί να τον συναντήσεις και στη Ναζαρέτ, στη Βηθλεέμ, στο χωράφι, στην κορφή του βουνού, αλλά οπωσδήποτε θα τον βρεις στο ναό, στον οίκο του, οπωσδήποτε. Εκεί μπορεί, εδώ οπωσδήποτε.

Και τι έγινε; Όταν επρόκειτο να μπου ο Ιωσήφ μαζί με την Παναγία και το Χριστό στην αγκαλιά στο ναό, το άγιο Πνεύμα του είπε «ήρθε η ώρα έλα στο ναό». Και «ήλθε εν τω πνεύματι εις το ιερόν». Όχι μόνος του, όχι τυχαία. «Ήλθε εν τω πνεύματι». Για φαντασθήτε: εμείς για να πάμε σε μια υποδοχή, θέλομε να μας δώσουν πρόσκληση. Να μας ειδοποιήσουν. Να έρθει κάποιος να

μας πάρει από το χέρι... Τον Συμεών τον επήρε από το χέρι το Πνεύμα το άγιο. Ο ίδιος ο Θεός τον εκάλισε και του είπε «έλα τώρα να ιδείς εκείνο που περιμένεις. Έλα να ιδείς τη σωτηρία του Ισραήλ».

« Ήλθε εν τω πνεύματι εις το ιερόν». Και όταν έμπαινε ο Ιωσήφ, η Παναγία και το Βρέφος άπλωσε τα χέρια του, το πήρε στην αγκαλιά του, και κατάλαβε ποιός είναι. Το Πνεύμα το άγιο του έδειξε, όπως έδειξε στον Ιωάννη τον Πρόδρομο, που του είπε: «Σ' εκείνον που θα δεις να κατεβαίνει πάνω του το άγιο Πνεύμα σαν περιστέρι εκείνος είναι ο αναμενόμενος».

Έτσι και στον Συμεών του είπε: «Να, αυτός είναι». Και πήγε ο γέρον Συμεών και άπλωσε την αγκαλιά του και εζήτησε να πιάσει στα χέρια του τον Κύριο ημών Ιησού Χριστό. Και συνέβη το εξής συγκινητικό. Ήταν ο πρώτος άνθρωπος μετά την Παναγία, που έπιασε το Χριστό στην αγκαλιά του ξέροντας ότι είναι ο Θεός. Γι αυτό και τον ονομάζομε θεοδόχο. Είχε τη μεγάλη τιμή, τη μεγάλη ευλογία, τη μεγάλη αμοιβή, το μεγάλο μισθό από τον Θεό για όλη του την αρετή, για όλη του τη ζωή, για όλη την καλή του πολιτεία, να κρατήσει στα χέρια του τον Θεό, ξέροντας ότι είναι ο Θεός.

Και τι έκανε αφού τον εκράτησε στα χέρια του; Ευλόγησε τον Θεό, δοξολόγησε τον Θεό και είπε· «Νυν απολύεις τον δούλον σου Δέσποτα ότι είδον οι οφθαλμοί μου το σωτήριόν σου». Τώρα Θεέ μου ας πεθάνω. Διότι είδα τον Σωτήρα τον οποίο ετοίμασες και τον έστειλες για όλο τον κόσμο. «Φως εις αποκάλυψιν εθνών και δόξαν λαού σου Ισραήλ». Για να φωτισθούν τα μάτια όλων των εθνών και να δοξαστεί ο λαός του, ο εκλεκτός λαός του, ο Ισραήλ, όπως και εδοξάσθη μόνο από το γεγονός ότι εγεννήθη ο Χριστός από έναν Ισραηλίτη και από μια Ισραηλίτισσα. Και από το γεγονός ότι οι άγιοι απόστολοι ήσαν Ισραηλίτες.

Ποιός υπεδέχθη το Χριστό; Όχι ο Ηρώδης, ο βασιλιάς. Όχι ο αρχιερέας. Όχι οι γραμματείς και φαρισαίοι, οι μεγάλοι θεολόγοι της εποχής εκείνης και οι ιεροκήρυκες της εποχής εκείνης. Όχι οι επίσημοι, όχι οι άνθρωποι που αποτελούσαν τούς ζηλωτές και τούς αγωνιστές που φαινόναστε, αλλά ποιός; Ένας ταπεινός άνθρωπος που τον Θεό δεν τον ελάτρευε με λόγια, αλλά με έργα βαθειά μέσα στην καρδιά του.

Τι ήταν ο Συμεών; Ένα γεροντάκι. Πόσης ηλικίας; Εσχάτης, βαθύτατου γήρατος. Ποιό ήταν το προσόν του Συμεών; Το ότι ήταν ευλαβής και δίκαιος και ότι αγαπούσε το λαό τόσο πολύ, ώστε προσευχόταν συνεχώς παρακαλώντας τον Θεό να στείλει τη σωτηρία του. Πώς τον παρακαλούσε τον Θεό; Ας το προσέξομε.

Οι δίκαιοι άνθρωποι ασκούν βία στον Θεό. Οι φίλοι του Θεού τον πιέζουν τον Θεό. Ο Θεός ντρέπεται τούς φίλους του. Τούς ντρέπεται και τούς σέβεται περισσότερο απ' ότι ντρέπονται οι καλοί άνθρωποι τούς φίλους τους και τούς

αγαπητούς τους. Από πού το καταλαβαίνουμε αυτό; Λέει σ' ένα μέρος στη Παλαιά Διαθήκη, ότι ο Θεός είχε πάρει την απόφαση εξ αιτίας των πολλών αμαρτιών του Ισραήλ, όταν ήταν στην έρημο μετά που έφυγαν από την Αίγυπτο και περάσανε την Ερυθρά θάλασσα, από τις πολλές αμαρτίες που έκαναν οργίσθηκε τόσο πολύ ώστε πήρε την απόφαση να τούς εξολοθρεύσει.

Και τότε τι έγινε; Στάθηκε ο προφήτης Μωϋσής και προσευχόταν. Να συγχωρέσει τον λαό ο Θεός. Και τι έλεγε ο Θεός;

- Άφησέ με... άφησέ με να τούς εξολοθρέψω. Πάψε να προσεύχεσαι για να μπορέσω να κάνω εκείνο που θέλω.

Ποιός τον εμπόδιζε τον Θεό; Ο Μωϋσής. Με τι; Με την προσευχή του. Μα καλά, τι ήταν ο Μωϋσής; Και τι ήταν ο Θεός; Δέσμευε η προσευχή του Μωϋσή τον Θεό; Ναι, τον εδέσμευε. Ποιός μας το λέει; Ο Θεός. Γιατί τον εδέσμευε; Ντρεπόταν την αρετή του. Πού αλλού το βλέπομε αυτό; Στο παράδειγμα του αγίου προφήτου Αβραάμ. Όταν επρόκειτο να καταστρέψει ο Θεός τα Σόδομα και τα Γόμορρα, παρουσιάσθηκε στον Αβραάμ και του απεκάλυψε το σχέδιο του, και ο Αβραάμ του είπε:

- Θεέ μου, θα καταστρέψεις δικαίους και ασεβείς, όποιον πάρει η μπόρα; Έτσι το κάνεις, εσύ ο Θεός;

Και ο Θεός απάντησε: - Μη γένοιτο. Ποτέ δεν θα επιτρέψω να γίνει αυτό το πράγμα. Αλλά τι λες εσύ;

Λέει ο Αβραάμ: - Αν είναι πενήντα δίκαιοι μέσα στο Σόδομα και τα Γόμορρα θα αφήσεις να καταστραφούν πενήντα δίκαιοι, εξ αιτίας των άλλων; Δεν τους χαρίζεις καλύτερα και τους άλλους; Δεν τους ντρέπεσαι τους πενήντα δικαίους; Θα τους εξολοθρέψεις έτσι, επειδή τους πήρε και αυτούς η μπόρα από τούς πολλούς ασεβείς;

Του απαντάει ο Θεός: - Ποτέ! Αν είναι πενήντα θα τούς συγχωρήσω όλους.

Γυρίζει ο Αβραάμ και λέει: - Και αν είναι σαράντα;

- Και για τούς σαράντα θα τούς συγχωρήσω.

- Αν είναι είκοσι;

- Και για τούς είκοσι τους συγχωρώ.

Προσθέτει ο Αβραάμ και λέει: - Θεέ μου, εγώ είμαι γη και σποδός . Τι είμαι εγώ μπροστά σου, Θεέ μου; Χώμα είμαι, στάκτη είμαι. Να μιλήσω μια φορά ακόμα; Σε ποιόν τολμάω και μιλάω; Αλλά μια και μου έδωσες εσύ το θάρρος, τολμάω

για μια ακόμα φορά και λέω: αν είναι δέκα;

Του απάντησε ο Θεός: - Για τούς δέκα θα συγχωρήσω όλους, ανεξαιρέτως όλους τούς ανθρώπους· τόσο πολύ τούς σέβομαι εγώ.

Και τι έγινε; Ντράπηκε ο Αβραάμ να προσθέσει κάτι και να κατέβει, να του ειπεί: - Αλλά και αν είναι δύο-τρεις, ένας τι θα κάνεις; Δεν τον σέβεσαι αυτόν τον ένα;

Δεν ξέρομε αν μίλαγε ακόμη ο Αβραάμ μήπως ο Θεός τον ντρεπόταν και του έλεγε: Δεν πειράζει Αβραάμ...

Αλλά δεν εσιώπησε ο Θεός, και του λέει: - Κοίταξε, εκεί είναι ο Λωτ. Ένας είναι... εγώ τον ντρέπομαι. Ο Θεός λέει: Ένας δίκαιος είναι εγώ τον ντρέπομαι. Από μόνος του ο Θεός το λέει: Εγώ τον ντρέπομαι και τον σέβομαι. Δεν θα πάει και αυτός μαζί με τους ασεβείς.

Το άγιο ευαγγέλιο μάς λέγει, ότι ο προφήτης Συμεών παρακαλούσε τον Θεό να μην ιδεί θάνατον, μέχρι που να δει το Χριστό, να ιδεί να σώζεται ο λαός του Θεού. Και ο Θεός ντράπηκε, ντράπηκε τις αρετές του Συμεών και του έκανε το χατήρι. Να μην πεθάνει, να ζει, να έχει πάει σε γηρατειά πολύ βαθιά, για να φθάσει να αξιωθεί να ιδεί το Χριστό. Τι μας λέει αυτό; Μας λέγει ότι: ό,τι κάνεις προς δόξα και τιμή του Θεού, όσο κουραστείς να αποκτήσεις αρετές πνευματικές, να τηρήσεις το θέλημα του Θεού, είναι παρακαταθήκη, κατάθεση στο ταμείο που θα σου δώσει το μεγαλύτερο τόκο. Όχι τα 100: 110, δηλαδή 10% τόκο, αλλά το 1 θα σου δώσει τόκο 100. Ή το 1, τόκο θα σου δώσει 1000. Αλλά και αυτό που λέμε το 1 τόκο 100, και το 1 τόκο 1000, είναι γελοιότητα. Γιατί είναι γελοιότητα; Γιατί τι αξία έχει, ο κόπος τον οποίο κάνεις σε σύγκριση με την αξία εκείνου που θα σου δώσει ο Θεός;

Μόνο το γεγονός ότι ο δίκαιος Συμεών αξιώθηκε να κρατήσει στην αγκαλιά του το Χριστό, τι αμοιβή είναι για όλους τούς κόπους που έκανε στη ζωή του εκατό χρόνια; Χιλιοπλάσια. Γιατί; Ποιο θησαυρό εκράτησε; Θα ειπείτε: Μα κράτησε τον Χριστό μόνο για ένα λεπτό. Ναι, για ένα λεπτό, αυτό το ένα λεπτό τι ευλογία επήρε; Τι έκανε την Υπεραγία Θεοτόκο υπερτέρα των Χερουβείμ και των Σεραφείμ; Ότι κράτησε στην αγκαλιά της και στην κοιλιά της το Χριστό. Αυτό την έκανε ανωτέρα από τα Χερουβείμ και τα Σεραφείμ.

Πριν να έλθει ο Χριστός στον κόσμο, αυτή την ευλογία οι άνθρωποι την ακούγανε, την φανταζόντουσαν και κλαίγανε. Τον προφήτη Αβραάμ, τον έπιανε συγκίνηση και θλίψη όταν σκεπτόταν, σαν προφήτης, ότι μιάν ημέρα θα σαρκωθεί ο Θεός, θα έρθει στον κόσμο και αυτός δεν θα έχει την χαρά, την ευλογία, το πλούτο να τον ιδεί. Ποιός το λέει αυτό; Ο Χριστός. Λέει «πολλοί προφήται και δίκαιοι επεθύμησαν ιδείν α βλέπετε, και ουκ είδον, και ακούσαι ακούετε, και ουκ ήκουσαν».

Τι ήταν αυτοί; Προφήτες. Ο Θεός μίλαγε με το στόμα τους. Και αυτοί κλαίγανε. Και λέγανε σε τι καταραμένη εποχή ζούμε και τι ευκαιρία χάσαμε με το να γεννηθούμε τόσα χρόνια μπροστά. Να προφητεύουμε και να μην αξιωθούμε να τον δούμε.

Ο Αβραάμ «ηγαλλιάσατο ίνα ιδει την ημέρα την εμήν» λέει ο Χριστός. Και ο Αβραάμ είχε μία μεγάλη χαρά. Ποια ήταν η χαρά; Όχι να τον κρατήσει, απλώς να ιδεί. Απλώς να ιδεί «την ημέραν την εμήν». Να την προβλέψει. Και φαντασθήτε ο Συμεών αξιώθηκε να πάρει πολύ μεγαλύτερη ευλογία και από τον Αβραάμ και από τον Μωϋσή. Τι είναι ο Αβραάμ; Ο Χριστός όταν θέλει να ειπεί: «παράδεισος» λέει: «η αγκαλιά του Αβραάμ». Τι είναι ο Αβραάμ; Ο συμβολισμός του παραδείσου. Ποιός είναι ο εκλεκτότερος άνθρωπος στον κόσμο; Πριν από την Παναγία και από τον Πρόδρομο και από τους Αγίους Αποστόλους, μόνον ο Αβραάμ. Μόνο ο Αβραάμ ήταν ο εκλεκτότερος άνθρωπος στον κόσμο. Γι αυτό και όταν θέλανε να ειπούνε «παράδεισο» λέγανε «κοντά στον Αβραάμ», «στην αγκαλιά του Αβραάμ». «Μακάρι να σε πάρει ο Θεός εκεί που είναι ο Αβραάμ». Εμείς λέμε: «Εκεί που είναι η Παναγία να βρεθούμε».

Ο Συμεών αξιώθηκε να πάρει ευλογία μεγαλύτερη από τον Αβραάμ. Μπορείτε να καταλάβετε γιατί; Ο Θεός δεν είναι άδικος. Ο Θεός είναι δίκαιος και αμοίβει τον καθένα, όπως του αξίζει. Και τον Συμεών τον άμειψε με αυτό τον τρόπο επειδή του άξιζε, ήταν καλύτερος από τον Αβραάμ. Είχε πιο καλή ψυχή, αγαπούσε και φοβόταν τον Θεό περισσότερο.

Ταυτόχρονα, λέει, παρουσιάστηκε και μία γυναίκα, η οποία ονομαζόταν Άννα. Και αυτή, δεν ετόλμησε να πάει να πιάσει το Χριστό στα χέρια της, αλλά εστάθηκε δίπλα και διεκήρυττε το έλεος του Θεού. Διεκήρυττε ότι τώρα ήρθε η λύτρωση, ήρθε η σωτηρία. προφήτευε, δοξολογούσε τον Θεό.

Ας ιδούμε ποια ήταν αυτή η γυναίκα. Αυτή ήταν μία γυναίκα η οποία όταν ήταν νέα έζησε παρθένος, έζησε όπως πρέπει να ζει κάθε σεμνός άνθρωπος που σέβεται το νόμο του Θεού. Και αφού παντρεύτηκε έζησε με τον άνδρα της επτά χρόνια. Και ο άνδρας της πέθανε. Και μετά;

Η αγία και δικαία γυναίκα, η Άννα, όταν εχήρεψε μετά από επτά χρόνια συζυγικής ζωής, λέει το άγιο ευαγγέλιο, έκανε τη ζωή της εκκλησία-σπίτι, σπίτι-εκκλησία και πήγαινε συνεχώς στην εκκλησία και προσευχόταν.

Τότε η Αγία Άννα ήταν 84 χρονών. Πόσα χρόνια έζησε χήρα; Περίπου πενήντα. Πενήντα χρόνια εκκλησία, σπίτι και προσευχή. Και αυτή η γυναίκα, της οποίας εφάνέρωσε τον Χριστό το Πνεύμα το άγιο, την έκανε προφήτη, και πήγε να υποδεχθεί το Χριστό.

Ο Συμεών και η Αγία Άννα. Τι ήταν και οι δυό; Δυό άνθρωποι που είχαν ξεχάσει όλο τον κόσμο κι είχαν κάνει ζωή τους την προσευχή. Τι μας δείχνει αυτό; Ότι

πάνω απ' όλα στη ζωή, το πιο ευάρεστο, περισσότερο από όλα, είναι η αγάπη της εκκλησίας και της προσευχής. Ας δούμε τον εαυτό μας. Εμείς δεν ζούμε προ Χριστού, που ήταν η κυριαρχία της αμαρτίας, της διαφθοράς. Ζούμε μετά Χριστόν.

Εμείς έχουμε τη διδασκαλία και το φως του Χριστού και του αγίου Ευαγγελίου. Έχουμε τη διδασκαλία του παραδείγματος της Παναγίας, του Προδρόμου, του Συμεών, της Άννης, των αγίων Αποστόλων. Και εμείς οι χριστιανοί προσπαθούμε να ξεμπλέξουμε με το θέμα της προσευχής κάνοντας το βράδυ το σταυρό μας, και λέγοντας δυο λόγια. Τι λόγια; Λέμε στον Θεό τα θέματά μας, τα προβλήματά μας. «Θεέ μου, θέλω εκείνο και εκείνο».

Τι είναι ο Θεός και του δίνεις τα θέματά σου; Υπάλληλός σου; Εντολοδόχος σου; Υπηρέτης σου;

Ο Θεός σου έδωσε είκοσι τέσσερις ώρες, τον τιμάς μόνο ένα λεπτό για να κάνεις ένα σταυρό; Αφιερώνεις στον εαυτό σου, στον κόσμο, να μην πούμε στον πονηρό, ώρες πολλές, αφιερώνεις στο διάβολο ώρες πολλές και αφιερώνεις στον Θεό ένα μόνο λεπτό το βράδυ κάνοντας το σταυρό σου; Πόσο πρέπει να αφιερώσει κανείς στον Θεό; Η απάντηση είναι «αδιαλείπτως προσεύχεσθε»· όλη την ώρα. Άμα καταλάβουμε τι είναι η ψυχή μας, πρέπει να προσευχόμαστε όλη την ώρα. Ακατάπαυστα.

Τι πρέπει να του λέμε του Θεού;

Στον Θεό δεν πρέπει να λέμε τίποτα. Γιατί; Γιατί τα ξέρει όλα. Να του ειπείς ποιός είσαι; Σε ξέρει! Εσύ δεν τον ξέρεις τον εαυτό σου. Ο Θεός τον ξέρει άριστα. Εσύ δεν ξέρεις τι έχει η καρδιά σου μέσα, τι επιθυμείς. Ο Θεός ξέρει τι έχει η καρδιά σου. Εσύ δεν ξέρεις τι θα φέρει η αύριο. Ο Θεός το ξέρει.

Τι χρειάζεται να κάνεις; Να του ειπείς: «Θεέ μου, σε ευχαριστώ». Που δεν το κάνουμε ουσιαστικά ποτέ. Γιατί;

Πρώτα απ' όλα, γιατί με έπλασες.

Δεύτερο, γιατί με αξίωσες να ξέρω το όνομά σου.

Τρίτο, με αξίωσες να γνωρίσω τον Χριστό. Να ξέρω τις αρετές της Παναγίας. Με αξίωσες έστω και μια φορά στη ζωή μου να μπω μέσα στην εκκλησία και να κάνω το σταυρό μου. Τι είναι η εκκλησία; Παράδεισος. Ο τόπος που ζούσε ο Αδάμ και η Εύα πριν να αμαρτήσουν. Αυτό είναι η εκκλησία. Και μας αξιώνει και μας ο Κύριος και μπαίνουμε μέσα.

Ένας άγιος προσευχόταν και έλεγε στο Θεό: «Εγώ Θεέ μου, δεν ξέρω ούτε τι είναι καλό, ούτε τι με συμφέρει, ούτε τι θέλεις να μου δώσεις. Σου λέω λοιπόν

μόνο την αλφαβήτα. Εικοσιτέσσερα είναι τα γράμματα. Πάρε όσα θέλεις, φτιάξε ό,τι θέλεις, και πες ότι... είναι προσευχή μου. Ό,τι θέλεις για δοξολογία, ό,τι θέλεις για δικά μου αιτήματα...». Έτσι έκανε την καλύτερη απ' όλες τις προσευχές.

Το αλφάβητο που μας παρέδωσαν οι πατέρες μας, είναι η προσευχή: «Κύριε, Ιησού Χριστέ, Υιέ του Θεού, ελέησόν με τον αμαρτωλό».

Τι είμαστε; Αμαρτωλοί.

Τι σχέση μπορεί να έχει η μεγάλη δόξα του Θεού με την αμαρτία;

Απάντηση: Καμμία.

Να το ομολογούμε και λέμε: «καμμία σχέση δεν μπορώ να έχω εγώ με εσένα Χριστέ μου, παρά μόνο εάν εσύ με αγαπάς, με ευσπλαγχνισθείς και συ θέλεις να με πάρεις στα χέρια σου και να με σηκώσεις στην αγκαλιά σου να με κάνεις παιδί σου».

Γι αυτό, η πιο βαθιά και πνευματική προσευχή που μπορούμε να κάνουμε, και πρέπει να τη λέμε από το πρωί μέχρι το βράδυ και από το βράδυ μέχρι το πρωί, ει δυνατόν, και όταν θα είμαστε κοιμισμένοι, είναι το: «Κύριε Ιησού Χριστέ, Υιέ του Θεού, ελέησόν με τον αμαρτωλόν».

Κάνοντας αυτό, οπωσδήποτε ο Θεός μας δίνει χάρη.

Πόση χάρη; Μας έχει δώσει τη μεγάλη χάρη να μεταλαμβάνουμε του Σώματος και του Αίματός του.

Έτσι λοιπόν προσευχόμενοι και προετοιμαζόμενοι, κοινωνούμε αξίως το σώμα Του και το αίμα Του. ΑΜΗΝ